

Sygnatura akt XXV C 393 /11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXV Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Sądu Okręgowego Krystyna Stawecka

Protokolant : protokolant stażysta Aniela Zajac

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2012 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna z siedzibą w N. we Francji

przeciwko Skarbowi Państwa – Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad w W.

o zapłatę 187.404,60 złotych:

1. Powództwo oddala;

2. Zasądza od powoda (...) spółka akcyjna z siedzibą w N. we Francji na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę po 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego.

Sygn. akt XXV C 393/11

UZASADNIENIE

Powodowa spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w N. we Francji wnosila przeciwko Skarbowi Państwa – Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad w W. o zasądzenie kwoty 187 404, 60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisowych.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad w W. wnosil o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwu - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.10.2010 r. Strony zawarły umowę nr (...), której przedmiotem były usługi polegające na zarządzaniu kontraktem w zakresie budowy obwodnicy Ż. w ciągu drogi krajowej nr (...), tj. na pełnieniu nadzoru nad realizacją robót oraz zarządzaniu w ramach projektu unijnego.

W myśl tej umowy z tytułu świadczenia usług powodowi należało się wynagrodzenie zgodnie z § 4 Umowy. Strony uzgodniły, że rozliczenie za wykonane w ramach umowy usługi następować będzie w okresach miesięcznych na podstawie faktur wystawianych przez powoda i potwierdzonych przez Kierownika Projektu po spełnieniu przez powoda wymagań określonych w art. 22 Warunków Ogólnych Umowy.

Podstawą wystawienia faktur jest przedstawienie miesięcznego zestawienia czasu pracy personelu Powoda wraz z listami obecności, z podpisami personelu powoda i zatwierdzone przez Kierownika Projektu, oraz przedstawienie

zatwierdzonych przez pozwanego raportów powoda sporządzonych zgodnie z wymaganiami Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia.

Wysokość należnego Powodowi wynagrodzenia powinna być ustalana w oparciu o czas faktycznie przepracowany przez personel powoda oraz na podstawie stwierdzenia wykonania pozostałych pozycji formularza cenowego w zależności od rzeczywistego czasu trwania umowy z wyłączeniem pozycji „weryfikacja dokumentacji projektowej”, za którą wynagrodzenie stanowiła kwota ryczałtowa określona w ofercie. Zgodnie z §5 ust. 4 Umowy termin zapłaty należności oznaczony został na 49 dni od dnia przyjęcia faktury przez płatnika, którym w myśl §5 ust. 2 Umowy była Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, Oddział w W..

Powód świadczył na rzecz pozwanego usługi objęte umową, m.in. w sierpniu i wrześniu 2010 r. Świadczenie usług przez personel powoda było udokumentowane listami obecności zatwierdzonymi przez Kierownika Projektu w piśmie z dnia 16 września 2010 r. oraz z 28 października 2010 r. Za powyższe okresy powód sporządził również raporty miesięczne i uzyskał ich zatwierdzenie ze strony pozwanego w pismach z dnia 27 października 2010 r. i z 29 października 2010 r. Powód ustalił, że za okres od 1 sierpnia 2010 r. do 31 sierpnia 2010 r. należna mu jest za świadczenie usług kwota 175 375 zł oraz za okres od 1 września 2010 r. do 30 września 2010 r. kwota 176 509, 60 zł.

Z tytułu świadczonych usług za miesiąc sierpień i wrzesień 2010 r. powód wystawił dwie faktury VAT nr (...) z 4 listopada 2010 r. na wyżej wskazane kwoty. Obie faktury wraz z załącznikami zostały przedstawione płatnikowi do zapłaty.

Termin zapłaty obu faktur upłynął w dniu 24 grudnia 2010 r. Do dnia 24 grudnia 2010 r. pozwany zapłacił powodowi kwotę 164 480, 10 zł, zaś w stosunku do różnicy pomiędzy kwotą wymaganą, tj. w sumie kwotą 351 884,60 zł wynikającą z obu faktur, a kwotą zapłaconą, pozostała do zapłaty kwota 187 404,50 zł dochodzona w niniejszej sprawie.

W dniu 3 stycznia 2011 r. Kierownik Projektu poinformował powoda o odmowie zapłaty spornej kwoty przez pozwanego, wskazując na dokonanie potrącenia tej kwoty z tytułu kar umownych. Powód otrzymał od pozwanego notę księgową nr (...) z 7 grudnia 2010 r., na podstawie której pozwany obciążył powoda karami umownymi za nieterminowe dostarczenie raportów, o których mowa w art. 20.1 i 20.2 Ogólnych Warunków Umowy w kwocie 187 404,50 zł.

Zgodnie z art.20.1 Umowy Stron konsultant (powód) był zobowiązany do sporządzania miesięcznych raportów z postępów prac w czasie realizacji usługi w zakresie i w terminach określonych w Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia.

W myśl art. 20.1.1 powód był zobowiązany do sporządzenia raportu otwarcia w okresie dwóch miesięcy od daty rozpoczęcia realizacji umowy.

Natomiast zgodnie z art. 20.1.3 Konsultant był zobowiązany do przedstawienia raportu z weryfikacji dokumentacji projektowej w terminie dwóch miesięcy od daty rozpoczęcia etapu I.

Pozwany dokonał potrącenia kwoty 187 404, 50 zł z tytułu naliczonych kar umownych za nieterminowe złożenie raportów miesięcznych, raportu otwarcia oraz raportów z weryfikacji dokumentacji.

Zgodnie z art. 20.3 strony postanowiły, że raporty będą dostarczane Kierownikowi Projektu w terminach określonych w art. 20.

Ponadto zastrzeżono, że w przypadku przekroczenia terminów określonych w art. 20.1 i 20.1.1 Umowy Konsultant zapłaci Zamawiającemu karę umowną w wysokości 0,03% wynagrodzenia, o którym mowa w §4 ust.1 Umowy za każdy dzień zwłoki.

Funkcję inżyniera kontraktu przy budowie obwodnicy Ż. pełnił od dnia 19 października 2009 r. J. K..

Raport z weryfikacji dokumentacji projektowej oraz raport otwarcia miały być złożone do Zamawiającego do dnia 19 grudnia 2009 r..

Kierownikiem Projektu z ramienia Pozwanego był Ł. K., który wielokrotnie rozmawiał z inżynierem kontraktu J. K. na temat dotrzymania terminów złożenia obu tych raportów. Pod koniec listopada 2009 r. J. K. stwierdził w rozmowie z Ł. K., że oba raporty – otwarcia i z weryfikacji dokumentacji projektowej są już gotowe, ale wymagają tylko uwag inspektorów i na pewno zostaną ukończone do 19 grudnia 2009 r.

Po dniu 19 grudnia 2009 r. świadek Ł. K. rozmawiał z inżynierem M. P. (1) wspominając mu, iż w tym dniu oba raporty, mimo upływu terminu, nie zostały złożone. Otrzymał on zapewnienie od M. P. (1), że raporty zostaną złożone jak najszybciej do Zamawiającego.

W styczniu 2010 r. Kierownik Projektu z ramienia Zamawiającego, Ł. K. przebywał na urlopie, a następnie na zwolnieniu lekarskim. Po powrocie, w końcu stycznia 2010 r. stwierdził, że pomimo upływu terminów oba raporty nie wpłynęły do Zamawiającego. Wówczas Ł. K. powiadomił o tym fakcie swoją przełożoną - I. G., która wezwała na rozmowę w dniu 2 lutego 2010 r. inżyniera M. P. oraz inżyniera kontraktu J. K., którzy obiecali, że w ciągu kilku dni oba raporty zostaną złożone u Zamawiającego. W rezultacie oba raporty zostały złożone do Zamawiającego dopiero w dniu 25 lutego 2010 r. w formie papierowej (karta 336 a.s. - zeznania świadka Ł. K.).

Powód tłumaczył opóźnienia w złożeniu raportu faktem braku w dokumentacji pozwanego pozwolenia na budowę dotyczącego fragmentu inwestycji, które wydane zostało dopiero 31 grudnia 2009 r. i po jego uprawomocnieniu się raport z weryfikacji dokumentacji projektowej został poprawiony i oddany do Zamawiającego w dniu 25 lutego 2010 r. (karta 338-339 a.s.). Strony procesu nie kwestionowały, że decyzja na pozwolenie na budowę dla odcinków C.-W. została wydana w dniu 31 grudnia 2009 r. i uprawomocniła się 25 lutego 2010 r.

Powód twierdzi, że do dnia 19 grudnia 2009 r. oba raporty- raport otwarcia i raport z weryfikacji dokumentacji projektowej - były sporządzone przez powoda, lecz nie zostały dostarczone do Zamawiającego w tym samym terminie (karta 465 a.s. – zeznania strony powodowej M. I.).

W rezultacie powstały dwa raporty z weryfikacji dokumentacji projektowej, pierwszy niekompletny - sporządzony do 19 grudnia 2009 r., oraz drugi raport, tzw. raport poprawiony, który uwzględniał wyżej opisane pozwolenie budowlane. Oba raporty zostały złożone do Zamawiającego przez Powoda w dniu 26 lutego 2010 r.

Od dnia 4 maja 2010 r. funkcję, którą do tej pory pełnił Ł. K. jako Kierownik Projektu u pozwanego przejęła E. G., która uznała, że brak ostatniego pozwolenia na budowę nie uniemożliwił sporządzenia raportu z weryfikacji dokumentacji w terminie, ponieważ wystarczyło w raporcie zaznaczyć fakt braku dokumentu (karta 47-471 a.s. - zeznania E. G.). Zatem złożenie w terminie raportu z weryfikacji dokumentacji było możliwe mimo braku dokumentu jakim było jedno pozwolenie na budowę.

W momencie naliczenia przez Zamawiającego kar umownych powód podniósł, iż istnieje w umowie rozbieżność w zapisach dotyczących terminów sporządzenia i terminów dostarczenia raportów powoda. Pozwana nie określiła terminu dostarczenia raportów do zamawiającego, tym samym nie znajduje uzasadnienia zastosowanie art. 20.3 umowy, który umożliwia nałożenie na powódkę w przypadku przekroczenia terminów określonych w art. 20.1 i art. 20.2 kary umownej. Wobec faktu, że obowiązek dostarczenia sporządzonych raportów został określony w art. 20.3 umowy powódka miała podstawy uznać, że kary umowne dotyczą tylko przekroczenia terminów określonych w art. 20.1 i 20.2 umowy.

W dniu 25 października 2010 r. doszło do spotkania obu stron, a celem spotkania było omówienie zasadności ustalenia kar za nieterminowe przedkładanie raportów miesięcznych przez Konsultanta oraz raportu otwarcia i raportu z weryfikacji dokumentacji projektowej.

Pozwany zajął dotychczasowe stanowisko uznając, że samo stworzenie raportu nie wywołuje żadnych skutków dla interesów Inwestora, natomiast powód nie dysponował dokumentami, potwierdzającymi dostarczenie i stworzenie wymienionych raportów jeszcze w grudniu 2009. Strony ustaliły, że standardowy termin w którym Konsultant dostarczy Inwestorowi raporty wynosi 7 dni, w tym czasie istnieje możliwość dostarczenia wymaganego dokumentu bez przeszkód, wynikających z np. dni wolnych od pracy u Zamawiającego. (Karta 321 - protokół ze spotkania).

Sąd zważył co następuje:

Powstały między Stronami spór dotyczy interpretacji postanowień art. 20.1 i 20.3 Ogólnych Warunków Umowy, stanowiących integralną część Umowy (...) nr (...) z 16 października 2009 r., na mocy której pozwany powierzył powodowi wykonanie usługi- zarządzania kontraktem w zakresie budowy obwodnicy Ż.. Konsultant został zobowiązany do weryfikacji dokumentacji projektowej w celu oceny zagrożeń budowy, jak również prowadzenia działań informacyjnych i promocyjnych związanych z realizacją projektu i wypełniania obowiązków sprawozdawczych wynikających z procedur Unii Europejskiej i współpracy w tym zakresie ze służbami pozwanego.

Data rozpoczęcia realizacji Umowy, zgodnie z postanowieniem §3 ust. 3 została wyznaczona pisemnym poleceniem Kierownika Projektu i przypadała na 19 października 2009 r., w związku z czym, zarówno raport otwarcia, jak i raport z weryfikacji dokumentacji projektowej musiały zostać sporządzone i doręczone Zamawiającemu do dnia 19 grudnia 2009 r. Konsultant popadł w zwłokę w wykonaniu powyższego zobowiązania.

Pierwsza wersja raportu, która w wyniku zgłoszonych przez Zamawiającego uwag, musiała zostać następnie poprawiona, została dostarczona Kierownikowi Projektu dopiero w dniu 25 lutego 2010 r.

Dokonując interpretacji spornych postanowień Umowy w zakresie art. 20.1, 20.1.1, 20.1.2 i 20.1.3 należy przede wszystkim mieć na względzie cele, jakim raporty otwarcia i raporty z weryfikacji dokumentacji służyły.

Wszystkie wymienione raporty stanowiły dla pozwanego istotne źródło informacji o realizacji zadania inwestycyjnego polegającego na budowie obwodnicy Ż., w ramach którego Konsultant wykonuje m.in. zadania nadzoru inwestorskiego, więc jest przedstawicielem Skarbu Państwa na budowie. Dodatkowo, raport otwarcia miał m.in. identyfikować ryzyka i potencjalne problemy, jakie w ocenie Konsultanta mogą wystąpić przy realizacji inwestycji. Raport z weryfikacji dokumentacji miał wskazywać ewentualne błędy w dokumentacji technicznej inwestycji.

Zatem, oba raporty miały zapewnić możliwość jak najwcześniejszego podjęcia przez pozwanego jako Inwestora działań pozwalających na zminimalizowanie konsekwencji ewentualnych roszczeń czasowych oraz roszczeń finansowych ze strony wykonawcy robót budowlanych na tej inwestycji.

Zakładanego przez obie strony celu raportów nie można było osiągnąć wyłącznie poprzez samo ich sporządzenie. Do realizacji tych celów konieczne było zapoznanie się przez Skarb Państwa z treścią raportów, co oczywiście nie może mieć miejsca bez ich dostarczenia do Zamawiającego.

Zapis art. 20.1 i 20.3 Umowy przewiduje takie same terminy na sporządzenie i dostarczenie raportów do Zamawiającego. Powód opierając swoją argumentację dotyczącą różnicy między pojęciami sporządzać oraz dostarczyć opiera się wyłącznie na wykładni językowej tych postanowień umowy. Powód wnioskuje na tej podstawie, że w Umowie nie zostały zastrzeżone kary umowne za nieterminowe dostarczenie raportów do Zamawiającego, jedynie za ich nieterminowe sporządzenie.

Tymczasem wolą i intencją Pozwanego było zastrzeżenie kar umownych w przypadku nieterminowego dostarczenia raportów przez Konsultanta. Ustalając sens i znaczenie złożonych przez Stronę oświadczeń woli w umowie stron, należy wziąć pod uwagę przepis art. 65 §1 i 2 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, a niżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Tym samym przepis powołanego artykułu dopuszcza sytuację, w której właściwy sens

umowy, ustalony przy zastosowaniu wskazanym w nim dyrektyw, będzie odbiegał od jej jasnego znaczenia, w świetle reguł językowych (wyrok Sądu Najwyższego z 15 września 2005 r., II CK 69/05, wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2006 r., III CSK 149/05 i wyrok Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2007 r., II CSK 546/06).

W art. 20.1 i 20.2 umowy stron zostały wprost określone terminy na sporządzenie raportów przez Konsultanta. Sam art. 20.3 składa się z jednego ustępu zawierającego dwa zdania. Pierwsze z nich zawiera obowiązek dostarczenia raportów do Zamawiającego, natomiast w drugim zdaniu zastrzeżona jest kara umowna w przypadku przekroczenia terminów określonych w art. 20.1 i 20.2 Umowy. Sam układ przestrzenny użytych słów i zdań nie daje podstaw do przyjęcia, że kara umowna została zastrzeżona tylko w przypadku nieterminowego sporządzenia raportów. Artykuł 20 umowy stanowi jedną systemową całość regulującą w trzech ustępach jedną kwestię - sporządzania i dostarczania raportów. Brak jest podstaw do przyjęcia, że objęte umową stron zobowiązanie do dostarczenia raportów Zamawiającemu jest zobowiązaniem bezterminowym a więc, że powinno zostać wykonane dopiero na wyraźne wezwanie Zamawiającego. Należy przyjąć, że funkcja, jaką raporty pełnią dla Zamawiającego, pozwala czy nakazuje uznać, że termin ich dostarczenia wynika z właściwości tego zobowiązania. Na etapie przetargu treść tego przepisu nie budziła żadnych wątpliwości prawnych po stronie powoda.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego raport otwarcia oraz raport z weryfikacji dokumentacji dostarczone w dniu 25 lutego 2010 r. zostały złożone Zamawiającemu po wcześniejszych kilkakrotnych wezwaniach do dokonania tego obowiązku. Wynika to wprost z zeznań I. G. oraz świadka Ł. K.. Z zeznań obu tych osób wynika, że między stronami prowadzone były rozmowy ustne i telefoniczne, w których strona zamawiająca przypominała, a następnie domagała się złożenia raportu otwarcia w wersji roboczej. Przed upływem terminu do ich dostarczenia upewniano się u kilku osób co do ich sporządzania.

Twierdzenie strony powodowej, że to pozwany polecił Konsultantowi wstrzymanie prac nad przygotowaniem raportu z weryfikacji dokumentacji nie zostało potwierdzone przez żadnego ze świadków. Z zeznań E. G. wynika, że brak w raporcie z weryfikacji dokumentacji dokumentu - pozwolenia budowlanego nie było przeszkodą w sporządzeniu i dostarczeniu raportu do Zamawiającego. Z zeznań I. G. wynika, że brak decyzji administracyjnej o pozwoleniu na budowę był znany powodowi od samego początku tj. od momentu zawarcia umowy między stronami.

Zdaniem I. G. sama informacja dotycząca ryzyk odnoszących się do realizacji robót - tym brak pozwolenia na budowę - powinna być zawarta w raporcie i nie uniemożliwiała sporządzenia i dostarczenia raportu do Zamawiającego.

Z procedury płatności wynagrodzenia dla Powoda opisanej w art. 22 Umowy wynika jasno, że wypłata wynagrodzenia dla Konsultanta zależała od zatwierdzenia raportu przez Zamawiającego, a więc zależała przede wszystkim od wcześniejszego dostarczenia tego raportu do zamawiającego w celu zapoznania się z jego treścią. Tłumaczenie powoda, że raporty zostały sporządzone w terminie, a jedynie nie dostarczono ich w terminie do zamawiającego należy uznać za okoliczności nieudowodnione.

Niniejszym pozwem powód dochodzi do zapłaty kwoty, która w jego ocenie pozostaje do zapłaty z tytułu usług świadczonych przez powoda, które miały być rozliczone zgodnie z fakturami za usługi świadczone za miesiące sierpień i wrzesień 2010 r. Pozwany zakwestionował roszczenia powoda co do zasady i co do wysokości podnosząc zarzut potrącenia dochodzonej przez Powoda kwoty z tytułu naliczenia przez pozwanego kar umownych za nieterminowe przekazania raportów.

Zgodnie z treścią art. 498 §1 kodeksu cywilnego każdy podmiot prawa cywilnego może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności innego podmiotu, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki: dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami (wzajemność wierzytelności), przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku (jednorodność wierzytelności), obie wierzytelności są wymagalne (wymagalność roszczeń), obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym (zaskarżalność wierzytelności). W ocenie sądu powyższe warunki zostały spełnione.

Powód i pozwany są względem siebie wierzycielami i dłużnikami, przedmiotem wierzytelności obu stron są pieniądze i obie wierzytelności są wymagalne.

Pozwany skierował do Powoda notę obciążeniową wzywającą do zapłaty należnej kary umownej w terminie 14 dni, po czym powód przesłał pozwanemu oryginał wyżej wymienionej noty (k. 292, 294 a.s.). Termin zapłaty faktur za usługi wykonane w sierpniu i wrześniu 2010 r. przez Konsultanta upłynął w dniu 24 grudnia 2010 r. W piśmie z 16 maja 2010 r. pozwany złożył powodowi wymagany przepisem art. 499 kodeksu cywilnego oświadczenie o dokonanym potrąceniu, które ma moc wsteczną od chwili w której potrącenie stało się możliwe (k. 298 a.s.).

W ocenie Sądu pozwany był uprawniony do naliczania kar umownych z tytułu nieterminowego dostarczania sporządzonych raportów. Potrącenie spowodowało umorzenie wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej i zobowiązanie pozwanego z tytułu zapłaty części wynagrodzenia w kwocie 187 404, 50 zł za usługi świadczone przez powoda w sierpniu i wrześniu 2010 r. wygasło.

W konsekwencji niniejsze powództwo zasługuje w całości na oddalenie. Zgodnie z przepisem art. 483 §1 kodeksu cywilnego kara umowna jest zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. Reżim odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się z zasadami odpowiedzialności, o których mowa w art. 471 kodeksu cywilnego w niniejszej sprawie obowiązuje domniemanie, że niewykonanie przez powoda zobowiązania (zwłoka Konsultanta w dostarczeniu raportu) było następstwem okoliczności, za które powód jako profesjonalista w tej dziedzinie ponosi odpowiedzialność. Powód w niniejszym postępowaniu nie obalił tego domniemania. W konsekwencji potrącenie przez pozwanego kary umownej było zasadne i zgodne z umową stron.

Nietrafna jest argumentacja powoda zawarta w piśmie z 24 czerwca 2011 r. dotycząca uzależnienia możliwości naliczenia kary umownej od zaistnienia szkody po stronie wierzyciela. W uchwale Sądu Najwyższego mającej moc zasady prawnej z 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03 Sąd Najwyższy przyjął, że zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody.

Ponadto w art. 24.6 Umowy strony postanowiły, że wykonawca jest zobowiązany zapłacić karę umowną także w przypadku, gdy Zamawiający nie poniósł szkody.

Na zakończenie należy podkreślić, że pozwany kierując się dobrem dalszej współpracy z powodem przyjął dodatkowy 7-dniowy termin na dostarczenie przez powoda raportów, co znacznie pozwoliło obniżyć zastosowanie kary umownej wyliczonej pierwotnie na kwotę 327 545,85 zł do kwoty rzeczywiście potrąconej 187 404,50 zł.

Należy podkreślić, że powód na początku nie podważał zasadności naliczenia kary, co wynika z pisma powoda z 7 września 2010 r., a jedynie kwestionował sposób naliczenia zwłoki w przekazaniu raportów. Niezasadne było również podniesienie przez powoda zasady interpretacyjnej dotyczącej wzorców umów konsumpcyjnych, z której wynika, że to pozwany ponosi konsekwencje nieprecyzyjnej redakcji zapisów umowy (wykładnia na rzecz dłużnika). Należy bowiem zauważyć, że w tym przypadku mamy do czynienia z powodem, który jest podmiotem profesjonalnym i który w trakcie procedury przetargowej miał możliwość zapoznania się z postanowieniami umowy, miał prawo zadawania pytań na etapie przetargu w celu wyjaśniania z Zamawiającym wszelkich wątpliwości dotyczących treści umowy. Rozciąganie takiej ochrony na powoda jako profesjonalistę, a nie konsumenta byłoby nieadekwatne do rozstrzyganej sytuacji, kiedy reguły wykładni pozwalały usunąć wątpliwości interpretacyjne .

O kosztach Sąd postanowił na mocy art. 98 k.p.c., par. 6 p. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...(Dz. U. nr 163 poz. 1349 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. O Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U.z 2005 r. Nr 169,poz.1417 ze zm.) .